ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 160 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΑΝΤΕΣ ΠΤΑΙΟΜΕΝ.

—

Εἰς τὴν πολιτικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἄβυσσον ἥτις ἀνοιγοκλείει τὸ ἀπαίσιον αὐτῆς ρύγχος πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν, κινδυνεύομεν νὰ συγχύσωμεν τὰς εὐθύνας καὶ ν'ἀπολέσωμεν τὰ ἴχνη τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Δι' ἡμᾶς δὲ τὸ πάθος τῆς δικαιοσύνης εἶναι τόσον ἐπικρατέστερον παντὸς ἄλλου, ὥστε πρὸ τοῦ βωμοῦ της θυσιάζομεν καὶ ὄνειρα καὶ μίση καὶ φίλτρα καὶ συμπαθείας. Καὶ δὲν νομίζομεν ὅτι ἡ ἀρετὴ ἡμῶν αὕτη ἔχει μόνον τὴν ἰδεώδη της ἔννοιαν· ἡ ἐπιῤῥοή της εἶναι καθαρῶς πρακτική.

Δὲν θέλομεν ἀποστρέφοντες ὅθεν δεῖ τὰς εὐθύνας νὰ τυφλωθῶμεν δευτέραν φορὰν πρὸς τὰς ἀληθινὰς αἰτίας τῶν συμφορῶν μας· δὲν θέλομεν ὡς ἐπὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως τὰ πάντα εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ πτωχοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς δυσμοίρου Ἀμαλίας ἐπιῤῥίψαντες, ἡμᾶς δὲ ὅλους ἀθῶας περιστερὰς ἐκλαβόντες, ἐκείνους μὲν ἀπεμακρύναμεν καὶ διὰ τῆς λύπης ἐθανατώσαμεν, ἀλλὰ τὸ παρελθὸν τῆς διαφθορᾶς σῶον καὶ ἀλώβητον κληρονομήσαντες ἀκέραιον εἰς τὰς μεταγενεστέρας ἀπεδώσαμεν, δὲν θέλομεν καὶ τώρα νὰ ζητήσωμεν νέον Ὄθωνα καὶ νέαν Ἀμαλίαν.

Ἐννοοῦμεν τὸν καιρὸν αὐτὸν ὅστις μᾶς ἔχει πνίξει ἐντὸς τῆς δυστυχίας, τῶν ταπεινώσεων, τῆς χρεωκοπίας καὶ τοῦ αἴσχους **καιρὸν ἐκκαθαρίσεως**. Μεταχειριζόμεθα αὐτὴν τὴν πεζὴν καὶ χυδαίαν λέξιν, διότι φοβούμεθα πλέον τὰς μεγάλας ἐκείνας τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ἐλευθερίας, τῆς παλιγγενεσίας καὶ τῆς λαοσωτηρίου μεταπολιτεύσεως. Διότι ὑπὸ τοιαύτας χρυσᾶς σινδόνας ἀπεκρύψαμεν πάντοτε κλίνας ὅπου τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ αἶσχος, ὁ ἐπικουρισμὸς καὶ ἡ διαφθορὰ ὕπνους συνεκοιμήθησαν Βοργιῶν. Καὶ δὲν παραδεχόμεθα ὅτι ἐὰν μὴ τώρα μετανοήσωμεν εἰλικρινῶς θὰ δυνηθῶμεν ἄλλοτε νὰ συνέλθωμεν ἐκ τῶν κτύπων τοὺς ὁποίους καὶ ξένοι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἰδίως, κατὰ σατανικὴν ἀδυσώπητον ἀλληλουχίαν, κατηνέγκαμεν ἐπὶ τῆς τιμῆς, τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ μέλλοντός μας. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐννοήσωμεν τώρα τίς ὄντως πταίει, ἐὰν εἰς ἕνα ἢ εἰς ἄλλον ἀποκλειστικῶς ἐπιῤῥίψωμεν τὴν ἐνοχὴν καὶ δὲν ὁμολογήσωμεν ὅτι **πάντες πταίομεν**, ἃς τεθῶμεν τότε ἀπὸ τοῦδε εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως καὶ ἃς ἐξέλθωμεν εἰς θήραν κηδεμόνος.

Μᾶς τρομάζει ἡ ἀδικία, μᾶς τρομάζει περισσότερον ἡ δημιουργία φαντασιώδους ἐνόχου. Ἐπαναλαμβάνομεν: Διατί δὲν ἐκαρποφόρησεν ἡ Μεταπολίτευσις; Διότι ἐνομίσαμεν ὅτι τῶν πάντων ἔνοχος ἦτο ὁ Ὄθων, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ κυβερνήσεις μας, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ Βουλαί μας, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ λαός μας. Τώρα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς καταδιώξεως τῆς σατυρικῆς μας συναδέλφου συνελάβομεν τὴν κοινωνίαν ἐπ' αὐτοφώρῳ θέλουσαν νὰ εὕρῃ ἕνα ὁρατὸν ἔνοχον καὶ ἐπ' αὐτοῦ καὶ μόνου νὰ ἐπιῤῥίψῃ ὅλην τὴν εὐθύνην. Διαμαρτυρόμεθα. Καὶ ἡμεῖς οἱ ἀντιβασιλικοὶ θὰ ῥήξωμεν φωνὴν ὅτι εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν περιήλθομεν δὲν πταίει μόνη ἡ Βασιλεία.

Ἡ Βασιλεία! Ἰδοὺ ὁ σκόπελος. Τὸ σύνταγμα τὴν ἐκάλυψε διὰ τοῦ ἀνευθύνου. Ἡ σοφιστεία τὴν παραδέχεται ἀσθενῆ. Οἱ ἄγγλοι συνταγματολόγοι φρονοῦσιν ὅτι δὲν δύναται ν' ἀδικήσῃ. Ὁ λαὸς τὴν πιστεύει παντοδύναμον. Ὁ Τρικούπης τὴν ἐνόμισεν ἄλλοτε πηγὴν τοῦ κακοῦ. Ὁ Δελληγιώργης εἶχεν ἀπογοητευθῇ ἐξ αὐτῆς. Ὁ Κουμουνδοῦρος ἐναλλὰξ τὴν ἐθώπευσε καὶ τὴν ἠπείλησεν. Ὁ λαὸς σήμερον ἀποπνέων ἐνθουσιασμὸν, αὔριον ἀλαλήν· σήμερον πλήρης ὀνείρων καὶ αὔριον μεστὸς ἀρῶν. Ἡ Βασιλεία! Τὸ μυστηριῶδες αἴνιγμα, ἀλλὰ καὶ τόσον χονδρὴ πραγματικότης. Τὸ ἀόρατον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις. Δὲν κάμνει τίποτε, ἀλλὰ κάμνει τὰ πάντα. Δὲν δύναται νὰ πταίῃ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἔνοχος. Ἀνεύθυνος καὶ ὑπεύθυνος. Ἀσθενὴς καὶ παντοδύναμος. Ἡ Βασιλεία! Ποῦ εἶναι αἱ χεῖρές της αἱ ἐνεργοῦσαι, ποῦ εἶναι ἡ κεφαλή της ἡ σκεπτομένη; Ποῦ εἶναι ἡ καρδία της; ἥτις πονεῖ, ἥτις αἰσθάνεται; Ὁ Λαὸς θὰ ἔδιδεν ἑκατομμύρια ἐὰν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν καρδίαν αὐτὴν καὶ ν' ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῇ.

Τοὐλάχιστον τὸ **Μὴ Χάνεσαι** δὲν μᾶς λέγει τίποτε περὶ αὐτῆς; Ὤ! θὰ τὸ ἀγαπήσωμεν περισσότερον, θὰ τὸ λατρεύσωμεν ἐὰν μᾶς ἐξηγήσῃ τί εἶναι τέλος πάντων ἡ Βασιλεία αὐτή· ἡ ἀόρατος, ἡ μυστηριώδης, ἡ ἀφανής;

Μάλιστα, νὰ σᾶς τὴν εἴπῃ, νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσῃ, ἀλλ' ἐγγυηθῆτέ μοι ὅτι δὲν θὰ ἀντιμετωπισθῶ μὲ τὸ ὄν τὸ κα-

λ

ούμενον Σπανίδην, μὲ τὸ ὅν τὸ καλούμενον Μπένσαν, τοὺς ὁποίους ἠδύνομαι νὰ βλέπω ῥέοντας μουνδζουρωμένους ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς γραφίδος, ἀλλ' οὐδ ἀπεχθάνομαι καὶ μισῶ καὶ ἐρωτῶ πολλάκις τὸν Ὕψιστον εἰς στιγμὰς μυστηριώδεις διατί ἀφοῦ ἔπλασεν αὐτοὺς ἔπλασε καὶ ἐμέ; Ἢ τοὐλάχιστον ἀφοῦ εἶπε καὶ ἐγενόμην διατί νὰ εἴπῃ καὶ νὰ γίνουν καὶ αὐτοί; Νὰ γίνουν τέτοιοι ποῦ εἶναι, ἄδικοι, ἀναίσθητοι, ψυχροὶ ὡς τάφοι, ἀλλὰ καὶ μεστοὶ ὡς τάφοι;

Ἀποτελοῦμεν μόριον τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν πλῆρες δικαίωμα νὰ εἴπωμεν τὴν γνώμην μας περὶ τῆς Βασιλείας. Ἡ εἰσαγγελία πλανᾶται,—καὶ διὰ τοῦτο ἐν παρομοίαις περιστάσεσι λαμβάνει ἐπανειλημμένα ῥαπίσματα παρὰ τῆς Θέμιδος τοῦ λαοῦ·—πλανᾶται ὑπολαμβάνουσα τὴν Βασιλείαν ἀνωτέραν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.

Ὁ Βασιλεὺς εἶναι ἀνεύθυνος. Ἀλλὰ ἡ Βασιλεία εἶναι ὑπεύθυνος. Οὕτω λύεται νομίζομεν ἐναργέστερον τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν ἄλλην διαίρεσιν τῆς εὐθύνης εἰς νομικὴν καὶ ἠθικήν. Ἀδιαφοροῦμεν ἐν τούτοις περὶ τούτου ἢ τοῦ ἄλλου τύπου τῆς ἑρμηνείας καὶ λέγομεν ὅτι εὐθύνην μόνον οἱ χοῖροι καὶ οἱ ἀπηγορευμένοι δὲν ἔχουν. Ἐκτὸς αὐτῶν πάντα τὰ λοιπὰ ἔμψυχα εὑρίσκονται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς φοβερᾶς αὐτῆς λέξεως.

Γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, τί θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία ὅταν μίαν ἡμέραν θ' ἀνήκητε εἰς τὸ κράτος της; α'**Ἐπὶ Γεωργίου Α'. ἡ Ἑλλὰς** κτλ.» Τί εἶναι αὐτὸ τὸ *ἐπὶ Γεωργίου*; Εἴσθε σημεῖον γεωγραφικὸν ἢ ἀστρονομικόν; Εἴσθε ὅρος κλιματικὸς ἢ τοπογραφικός; Ὄχι· εἴσθε προσωπικότης, ἥτις ἔδρασεν, ἥτις ἔχει ἐπομένως τὴν εὐθύνην της. Δὲν γνωρίζομεν τί θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία ὅταν μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας παρασταθῆτε ἐνώπιον αὐτῆς δικασθησόμενος· ἀλλὰ βεβαίως—διότι εὐχόμεθα τὴν Μεγαλειότητά Σας πολυχρόνιον—ὅταν αὐτὴ θὰ δικάζῃ οὔτε Σπανίδια, οὔτε Μπενσίδια θὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχωσιν εἰς μίαν τῆς Ἱστορίας ἀποστροφήν: «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι» θὰ ἐξαφανισθῶσιν ὡς χνοῦς. Ἡ περὶ Ὑμῶν κρίσις της ὅμως θὰ εἶναι καλὴ ἢ κακή. Θὰ σᾶς ἀνακηρύξῃ Κόδρον ἢ Πεισίστρατον. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τῆς ἱστορίας θὰ προϋποθέτῃ ὅτι εἴχετε τὴν ἐλευθερίαν νὰ γίνητε τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, νὰ ἀποβῆτε κακὸς ἡγεμὼν ἢ χρυσὸς ἡγεμών. Συμβιβάζεται ἡ ἐλευθερία αὐτὴ μὲ τὸ ἀνεύθυνον; Ἢ καταδέχεσθε σεῖς ὥστε νὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ τὸ ὄνομά σας καὶ νὰ πιστωθῇ διὰ σᾶς, ὅστις πληροῦτε τὴν Ἑλλάδα ὅλην διὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ θρόνου σας, ὅτι ὁ μὲν Κωσταγγελῆς ὡς κακὸς ἢ καλὸς δημοσιογράφος ὠφέλησεν ἢ ἔβλαψεν, Ὑμεῖς δὲ ὁ ἡγεμὼν, ὁ ἄρχων, ὁ ἐπόπτης, ὁ ἁρμοστὴς οὔτε ὠφελήσατε, οὔτε ἐβλάψατε; Ἐγὼ ἐὰν ἤμην θαλαμηπόλος σας, θὰ εἶχα πλεῖω ταύτης φιλοδοξίαν.

Ἀλλ' ὁ Βασιλεύς, ὦ εἰσαγγελεῖς, ὦ γραμματίσκοι, ὦ δικαστίσκοι, ὦ κόλακες, ὦ αὐλικοί, ὦ συνταγματικοί, ὦ κυβέρνησις, ὦ ἀντιπολίτευσις, ὁ Βασιλεὺς διέφυγέ ποτε τὴν εὐθύνην; Δὲν ὑπάρχουν οἱ καιροὶ καθ' οὓς ἔστειλε Διαγγέλματα; Τί εἶναι τὸ Διάγγελμα, ἀλλ' ἢ γνώμη βασιλική; Δὲν ἀπέπεμψε ὑπουργεῖα πλειοψηφοῦντα; Τί εἶναι ἡ πρᾶξις αὕτη ἀλλ' ἢ παρέμβασις βασιλική; Δὲν ἔλαβε τὰ ὑπουργεῖά του ἐκ μειοψηφιῶν; Τί λέγεται τοῦτο εἰμὴ ἀπ' εὐθείας συνεννόησις τοῦ Βασιλέως μετὰ τοῦ Ἔθνους; Δὲν εἶχε γνώμην ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ; Δὲν ἔχει γνώμην τώρα; Δὲν ἐνήργησε περιοδεύων ἐν Εὐρώπῃ; Εἰς τὸν λαόν του συνηγμένον ὑπὸ τὸν Ἐξώστην του δὲν ἐπηγγείλατο πανηγυρικῶς ὅτι θὰ φροντίσῃ **αὐτὸς, προσωπικῶς**, ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῶν ἐθνικῶν πόθων; Ὁ ὅρκος ἐπὶ τέλους ὃν ἀναβὰς τὸν θρόνον ὤμοσε δὲν εἶναι ἀνάληψις τῆς σοβαρωτέρας τῶν εὐθυνῶν;

Καὶ τώρα, ὅτε ἡ εὐθύνη ἡ ἠθικὴ τοῦ Βασιλέως ἢ ἡ εὐθύνη ἡ νομικὴ τῆς Βασιλείας ἐστερεώθη ἐν τῇ πεποιθήσει ἡμῶν, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν ἑαυτοὺς ἐν τιμῇ, ἐν εἰλικρινείᾳ, ἐν ἀγνότητι ποία ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἡ ἐπὶ τοῦ Ἔθνους ἐπίδρασις τῆς Βασιλείας. Δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν καὶ δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὕτη μέχρι τοῦδε δὲν ἔδειξε τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς της.

Ἡμεῖς παραδεχόμεθα ὅτι ἡ Βασιλεία, ἂν ἤθελε, ἠδύνατο ν' ἀποδῇ παντοδύναμος καὶ δυνάμει τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ νὰ πράξῃ πολλὰ, καλὰ, τελεσφόρα ὑπὲρ τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ἠδύνατο ἐὰν μὴ ἐπὶ ὅλων τῶν κλάδων τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἐφ' ἑνὸς τοὐλάχιστον νὰ ῥιφθῇ δι' ὅλου τοῦ βάρους της καὶ νὰ εἴπῃ: θὰ γίνῃ καὶ νὰ γίνῃ. Ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ στρατὸν ἢ ναυτικὸν ἢ συγκοινωνίαν ἢ γράμματα. Διότι εἰς ὅλα αὐτὰ εἴμεθα μηδενικά, Μεγαλειότατε· καὶ πίστευσόν μας ὅτι μηδενικῶν ἄρχεις. Ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἐὰν ἐτίθεσο, τὸ ἔθνος ὅλον τυφλὸν θὰ σὲ ἠκολούθει· διότι κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἕλληνες μαινόμεθα διὰ τὴν ἰσότητα· ἐὰν εἴμεθα φύσει δημοκρατικοί, ἔχομεν ὅμως καὶ τὰς λατρείας μας· ἡ λατρειομανία μάλιστα ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον προέβη, ὥστε νὰ λατρεύσωμεν ἐνίοτε καὶ ψευδῆ μεγαλεῖα. Ὁ θεατρικὸς Λομβάρδος δὲν σᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν ὅτι διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι κεφαλὰς ἐπηρμένας δὲν ἀνακηρύσσομεν τὴν δημοκρατίαν· ἄνδρα δὲν ἔχομεν, Μεγαλειότατε, τὸν ὁποῖον νὰ προχειρίσωμεν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί φρονοῦμεν· ἡ Βασιλεία δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδῇ παντοδύναμος ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐπὶ κακῷ τοῦ τόπου· ἠδύνατο ὅμως ν' ἀποκτήσῃ παντοδυναμίαν ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐπὶ ἀγαθῷ τοῦ τόπου. Τὸ ἔπραξεν; Ἐρευνήσατε ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς πρωθυπουργοὺς, ζῶντάς τε καὶ τεθνεῶτας· οὐδεὶς παρεπονέθη ὅτι εὗρε τὴν Βασιλείαν κώλυμα εἰς τὰς πράξεις του, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβεν εἴ τι ὤθησιν παρὰ τῆς Βασιλείας. Οὐδὲν ἀγαθὸν λοιπὸν ἔγινεν ἐπ' ὀνόματι τῆς Βασιλείας, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν κακὸν διεπράχθη ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς· διότι ὅλα τὰ γενόμενα ὑπάρχουσιν ὑπουργοὶ οἵτινες οὐ μόνον τ' ἀναλαμβάνουσιν, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται ἐπὶ τούτοις. Ἐζημιώθημεν κατὰ τὸ 1867; Ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ ὁ Τρικούπης λέγουσιν ὅτι ἐπολιτεύθημεν ἄριστα. Ἐζημιώθημεν τὸ 1866; Ὁ Δεληγεώργης καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου του φωνάζει ὅτι ἡ Ἑλλὰς τότε μάλιστα ἔζη καὶ ἤκμαζεν. Ἐταπεινώθημεν τὸ 1869; Ὁ Δεληγιάννης καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ μακαρίτου Ζαΐμη τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὑπολαμβάνει Ἔτος ἀναγεννήσεως. Ἐζημιώθημεν κατὰ τὰ Ἀαυριακά; Οἱ Δεληγεωργισταὶ λέγουσιν ὅτι τὸ μόνον λαμπρὸν σημεῖον τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας εἶνε ἡ μακρὰ ἐκείνη τοῦ Δεληγεώργη πρωθυπουργία. Ἀπελπίσθημεν κατὰ τὰ στηλιτικά; Οἱ Βουλγαρογριβισταὶ φρονοῦσιν ὅτι τότε μόλις ἤρχισαν νὰ τίθενται τὰ θεμέλια τῆς εὐνομίας. Ἀμβλυωπήσαμεν ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς; Οἱ ὀπαδοί της λέγουσιν ὅτι τότε μόνον ἐσωφρονήσαμεν. Μᾶς ἐξουθένησε τὸ Δομοκόν; Αὐτὸ κηρύττουσιν οἱ κουμουνδουροδεληγιαννικοὶ πατέρα τοῦ ζητήματός μας. Ἔσφαλλεν ὁ Τρικούπης κηρύξας τὴν ἐπιστρατείαν; Αὐτὴ εἶναι κατ' αὐτὸν ἡ ἄσπορος τοῦ ζητήματος μήτηρ. Ὑπεγράψαμεν τὴν ταπεινωσίν μας τὴν 31 Μαρτίου; Τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα λέγει ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὁ Κουμουνδοῦρος ὑψώθη εἰς Ναπολέοντα.

Καὶ τώρα ἐκπλήσσεσθε, Μεγαλειότατε, πῶς τοιαῦτα ὑπουργεῖα σχηματίσας δὲν μετεβιβάσατε εἰσέτι ἐπὶ τῆς σε-

πτῆς κεφαλῆς σας τὸ στέμμα τῶν Παλαιολόγων. Μὰ τὸ μεγαλεῖόν Σας, καὶ ἡμεῖς τρίβομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς μήπως ἡ φαντασμαγορία αὕτη δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλ' ἐγνωρίζατε ἄρά γε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔταμον τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Θηβῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἠκόνιζον τὴν γραφίδα ἥτις ἔμελλε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς 31 Μαρτίου;

Ἀπαντῶμεν ἡμεῖς ἀνθ' ὑμῶν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι συλλαμβάνομεν τὸν τρίτον πταίστην, τὸ **Ἔθνος.**

Ὅση ἰκμὰς καὶ δύναμις ἠθικὴ τοῦ ἔμεινεν ἀπὸ τὴν μεγάλην γενεὰν τοῦ ἀγῶνος τὴν κατηνάλωσεν τὸ **1862**, ἔτος καθ' ὃ ἀνεδείχθη ἡ μοιχαλὶς γενεὰ τῶν δικηγόρων ἥτις ἐγκατέστησε τὸν τόπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτῆς.

Διὰ τὸν δικηγόρον καὶ ὁ ληστὴς καὶ ὁ τίμιος εἶσιν αἱ αὐταὶ μονάδες, ἐκείνης ἐξ αὐτῶν ἔχουσης τὸ δίκαιον ἥτις πρώτη θὰ ἐζήτει τὴν ὑπεράσπισίν του. Ἐκ τοιούτων κεφαλῶν ἐξῆλθε νόθον πολίτευμα, οὔτε δημοκρατικὸν, οὔτε μοναρχικόν, οὔτε ἐλεύθερον, οὔτε δεσποτικόν, ἀλλὰ μόνον πολίτευμα διεφθαρμένον, τὸ ὁποῖον εἶπε: ὑπ' ἐμὲ οἱ τίμιοι χαρακτῆρες θὰ συντριβῶσιν· αἱ ἀληθεῖς ἱκανότητες θὰ παραγκωνισθῶσιν· αἱ πραγματικαὶ ἐλευθερίαι θὰ δεσμευθῶσιν· ἡ ὀλικὴ τοῦ λαοῦ εὐημερία θὰ πάσχῃ χρονικὸν νόσημα· ἀλλ' ἡ ἀγυρτία θὰ ὑψώσῃ κεφαλήν· ἡ ἀτιμία θὰ λάβῃ τὴν δάφνην· ἡ ἐπιτηδειότης θὰ διέλθῃ ὑπὸ ἀψίδας· ἡ ἀσυνειδησία θὰ τιμηθῇ.

Τοῦ Λαοῦ μικρὸν μὲν μέρος ἔσπευσε νὰ μοιράσῃ μετὰ τῆς φάλαγγος τῶν δικηγόρων καὶ τῶν κατεργαρέων τὰ λάφυρα τῆς πατρίδος· ἀλλὰ τὸ μέγα μέρος, τὸ πολὺ μέρος, κατελήφθη ὑπὸ νάρκης, ἠδυνάτησεν, ἀπεγοητεύθη καὶ ἐδέχθη μετὰ συντριβῆς καρδίας νὰ δουλεύῃ αὐτὸ διὰ νὰ ὑψώνῃ ἐπὶ τοῦ ὀκρίβαντος τῶν ἐπικουρικῶν ἀπολαύσεων τοὺς ἐνόχους, τοὺς ἀσυνειδήτους, τοὺς ὑπὸ φράκον λῃστάς.

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπανορθοῦμεν σήμερον καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἓν μέλος τοῦ Συμβουλίου ὅ,τι ἐγράψαμεν προχθὲς ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ συναδέλφου μας Κλεάνθους Τριανταφύλλου. Ἐν τῷ συμβουλίῳ ὑπῆρξε μειοψηφία ἐναντίον τῆς ἀντισυνταγματικῆς καὶ βαναύσου προτάσεως τοῦ ἀντεισαγγελέως Σπανίδου ὅπως Τὴν μειοψηφίαν ταύτην ἀπετέλεσεν ὁ κ. Βουλπιώτης ὅστις κατ' ἀρχὴν πάντοτε εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐπ' ἐγγυήσει ἀπολύσεως ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὁ μόνος λόγος τῆς μὴ ἀπολύσεως, ὁ φόβος δηλαδὴ τῆς δραπετεύσεως. Ἄνευ αὐτοῦ ἡ ἄρνησις τῆς ἐπ' ἐγγυήσει ἀπολύσεως εἶναι καθαρὰ παραβίασις τοῦ συντάγματος καὶ δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διατί νὰ μὴ κληθῶσι νὰ δώσωσι λόγον τῆς παρανομίας των οἱ παραβάται δικασταί, ἀφοῦ μάλιστα τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἄλλοτε ἔδωκε τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου τοῦ Συντάγματος καὶ νῦν βεβαιότατον εἶναι ὅτι τὴν αὐτὴν θὰ δώσῃ ἑρμηνείαν. Χαίρομεν πολὺ διότι ὁ κ. Βουλπιώτης ἠκολούθησεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μόνον τὴν συνείδησίν του, ἀναγκασθεὶς νὰ μὴ συμφωνήσῃ μετὰ δικαστῶν τόσην ἐλαφρὰν ἰδέαν ἐχόντων περὶ τῶν νόμων τῆς πατρίδος των.

Σοβαρώταται ὑπῆρξαν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον διήμερον καταθέσεις τοῦ Θρασυβούλου Βελένδζα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρουσιάζεται θῦμα μιᾶς ἁμαρτίας του, τὴν ὁποίαν οἱ ἀνώτεροί του ἐπὶ ἐνιαυτοὺς ἐξεμεταλλεύοντο, πᾶς δ' ὁ μετ' αὐτοῦ εἰς γνῶσιν ἐρχόμενος ἠπείλει ἢ ἀποκάλυψιν ἢ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν.

Κυκλοφοροῦν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας καὶ ὀνόματα ὑπουργῶν ὡς ἀναμεμιγμένων εἰς τὰ ληστρικὰ τῆς ἡμέρας. Συμφέρει νομίζομεν τῇ ὑπολήψει αὐτῶν νὰ παραιτηθῶσι διὰ νὰ ἀφήσουν τὴν ἀνάκρισιν ἐλευθέραν ἐν ταῖς ἐνεργείαις της.

Ὁ *Τηλέγραφος* ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐναντίον τῆς Ὥρας καὶ τοῦ προφυλακισμένου συναδέλφου μας διατείνεται ὅτι τὰ σατυρικὰ φύλλα δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὴν πολιτικήν.

Μήπως ἐπεθύμησε νὰ ἀνακατωθοῦμε εἰς τὰ οἰκογενειακά;

Ἔχει δίκαιον! Μὲ τὴν πολιτικὴν τί σχέσιν ἔχομεν ἡμεῖς, δι' οὗ; δὲν χρησιμεύει ὡς πορισμὸς βίου; Σχέσιν ἔχει αὐτὸς ὅστις τὴν πολιτικὴν τὴν ἔχει ἐπάγγελμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντὶ χρηματικοῦ ποσοῦ κατέθεσεν ὅλα τὰ ἠθικὰ κεφάλαιά του, δοθεὶς ψυχὴ καὶ σῶμα εἰς πώλησιν! Ὁ ἄνθρωπος εἶναι διαρκὲς πρᾶγμα πλειστηριασμοῦ. Κύριε Νεγροπέντε ὅστις συνεργάζεσθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς πολιτείας τί λέγετε;

Ἔβρεξεν, ἔβρεξεν, ἔβρεξεν! Ὁ οὐρανὸς μᾶς ἐλυπήθη καὶ θέλει νὰ μᾶς καθαρίσῃ ἀπὸ τόσας ἀναθυμιάσεις ἃς καθ' ἑκάστην ὡς διὰ δυνατῆς δικλεῖδος ἐκσπενδονίζει διὰ τῆς ἀνακρίσεως ἡ κοινωνικὴ ὑπόνομος. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς οὐρανὸς ἀντλεῖ εἰς πίθον Δαναΐδων. Ὅσῳ αὐτὸς βρέχει τόσῳ οἱ λερωμένοι τοῦ Κουμουνδούρου λερόνουν. Καὶ συνάπτεται πάλη μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνου καὶ νικῶσιν αὐτοὶ καὶ ἡττᾶται ἐκεῖνος.

Συγχαίρομεν τὸν ἐν Λονδίνῳ τέως πρέσβυν μας κ. Κοντόσταυλον ἐπὶ τῇ πρώτῃ εὐφυεῖ πράξει ἣν διὰ βίου ἔκαμε. Παρητήθη ἀπὸ πρέσβυς, διότι δὲν συνεφώνει μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Κουμουνδούρου. Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἠπατήθη, ὀλίγον ἀργὰ, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Οὕτως ἀπαλλάσσεται νὰ κάμῃ τὸν πρέσβυν ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ δωματίου του, διότι εἶναι καιρὸς τώρα καθ' ὃν ὅλη ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία, πολιτευομένη καὶ μή, σκορπίζεται εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰς παραλίας, εἰς τὰς περιηγήσεις, ἐπὶ θήρας, ἁλιείαν, παιγνίδια, ἐκδρομὰς, αὐτὸς δὲ οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὰ μέσα εἶχε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' οὔτε τὴν πεῖραν καὶ τὴν ἕξιν τοῦ ἀγγλικοῦ βίου.

Φυσικὸς διάδοχος τοῦ κ. Κοντοσταύλου δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἄλλος ἢ ὁ κ. **Ἰωάννης Γεννάδιος**, τόσον οἰκεῖος τῶν Ἄγγλων γενόμενος καὶ τόσον θερμῶς ὑπ' αὐτῶν ἀγαπηθείς. Εἰς τὸν κ. Γεννάδιον τώρα μάλιστα ἀνοίγεται εὐρὺ στάδιον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχομεν δὲ πεποίθησιν ὅτι θ' ἀναπτύξῃ τὴν γνωστὴν αὐτοῦ νοημοσύνην καὶ τὴν ἀνεξάντλητον ρε-

λοπονίαν διὰ νὰ διατηρῇ θερμὸν πάντοτε πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸ δημόσιον ἐν Ἀγγλίᾳ φρόνημα, τό τε ἐπίσημον καὶ τὸ μὴ τοιοῦτο.

—

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Γεννάδιος προήχθη εἰς βαθμὸν τμηματάρχου, ἐφ' ᾧ καὶ τῷ συγχαίρομεν. Ἀναχωρεῖ διὰ τὴν θέσιν του τὴν προσεχῆ Κυριακήν.

—

Τὴν γενικὴν σήμερον συνέντευξιν θὰ τὴν ἔχωμεν εἰς τὸν Φαληρικὸν Ἰορδάνην Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Θὰ τὸν ἁγιάσῃ ὁ ἱερεὺς καὶ ἔπειτα μπλούμ! ὅλοι μέσα. Θ' ἀποκαλυφθῇ ὁ ἀνδριάς. Θὰ παιανίσῃ μουσική. Ὁ Παρασκευαΐδης θὰ δεχθῇ ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ νεογέννητον ἀθηναϊκὸν Φάληρον, ὅπερ εἶνε σπλάγχνον ἐκ τῶν σπλάγχνων του καὶ νερὸ ἐκ τοῦ νεροῦ του. Ὁ αὐτὸς θὰ προσφωνήσῃ τὸν χερσαῖον Φληρέα συνάδελφόν του τὸν κ. Δαμασκηνόν. Τὰ ὅρκια τῆς συνδιαλλαγῆς θὰ ταμῶσιν ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς.

—

Εἷς Ῥουμελιώτης βουλευτὴς ἀκούων τὰς διαφόρους μικρὰς συλλήψεις μὲ τὴν γραφικήν του γλῶσσα ἔλεγε προχθές: Ὅσο βλέπεις τσακάλια νὰ πιάνουνε, μὴν περιμένεις τίποτε· 'σ τοὺς λύκους, σ' τοὺς λύκους τοὺς ἔχω καλὸ ν' ἀπλώσουνε χέρι!

—

Εἰς τὸν *Φορολογούμενον Πατρῶν* ἀνέγνωμεν Ἔκθεσιν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Γεωργίας κ. Π. Γεννᾶδίου, ἧς τὸ συμπέρασμα δυνάμεθα νὰ συνοψίσωμεν εἰς τό: **Φυλλοξήρα ἐπὶ θύραις.** Τὴν προσεχῆ ἐμφάνισιν τοῦ κακοποιοῦ ζωϋρίου ὁ κ. Γεννάδιος προαγγέλλει ἕνεκα τῆς ἐγκληματικῆς ἀμελείας τῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν. Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ πλουτίσουν οἱ κύριοι τελῶναι καὶ ὑποτελῶναί μας, ἂν ἐγκληματίσουν.; Εἷς τελωνοφύλαξ οἰκονομικῶς εἶναι εἰς ἀσυγκρίτως καλλιτέραν θέσιν ἀπὸ σέ, τὸν μέγαν ἐπιθεωρητὴν τῆς Γεωργίας. Διότι ὁ κ. Ἀθανασιάδης ἀπὸ τὸ **1868** δὲν ἐπεθεώρησε τὰ τελωνεῖα τοῦ Κράτους! Ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει ὁ κ. Γεννάδιος προτείνει διάφορα μέτρα προληπτικὰ καὶ κατασταλτικὰ τῆς Φυλλοξήρας· ἀλλὰ θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν;

—

Συμβουλεύομεν τοὺς σταφιδοκτήμονας νὰ χαρίσουν εἰς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν νῦν καὶ μελλόντων ὑπουργῶν μέρος ἐκ τῶν ἀμπέλων των, ὥστε ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος ὠθούμενοι νὰ φροντίσουν ἕνα προλάβουν τὴν ἔκρηξιν τῆς φυλλοξήρας, ἥτις τότε πλέον θὰ μᾶς κάμῃ πράγματι ἀνθρωποφάγους.

—

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ *Πέλεκυς* τῆς Κεφαλληνίας δημοσιεύει ἐπιστολὴν ἐξ Ἀργοστολίου ἀναγγέλλουσαν τὴν ἐμφάνισιν φυλλοξήρας εἰς ὡρισμένον κτῆμα. Κατ' ἄλλας δὲ πληροφορίας τοιαύτη ἀνεφάνη καὶ ἐν Καλάμαις.

Ὁ κ. Γεννάδιος ἐν τούτοις γυρνᾷ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐξ Εὐρώπης κάνεὶς ἄλλος γεωπόνος δὲν ἦλθε, μὲ ὅλα ὅσα εἶπε καὶ ἐψήφισεν ἡ Βουλὴ καὶ κοντὰ εἰς τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Κουμουνδούρου, εἰς τὰ ἄλλα τῆς Τουρκίας, θὰ ἔχωμεν καὶ τὰς ἐκ τοῦ φθοροποιοῦ ἐντόμου ζημίας. Ζήτω μας!!

—

Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἐφημερὶς *Καπετὰν Φρακάσσας* καὶ ἀνταποκριτὴς αὐτῆς εἶναι ὁ κ. Τοτὸς Νικοσίας.

—

Τὰ τὰ γιατρουδάκια τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ* ἐλύσσαξαν δι' ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων οὓς ὑπέστησαν ἐν Χίῳ. Ἡμεῖς ἐξ ὅλων αὐτῶν δι' ἕνα καὶ μόνον ἐνδιαφερόμεθα, τὸν ἀθάνατον Παπαδάκην μας. Εἶναι δίκαιον ἂν ὄχι τὸ στῆθός του, ἀλλὰ ἡ κοιλία του, νὰ παρασημοφορηθῇ.

—

Παράδες καὶ μεταξάδες τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν προτείνονται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ παρασημοφοροῦνται ἀπὸ τὸ πτωχὸν Βέλγιον τὸ ὁποῖον γίνεται θῦμα ὡς ἀγνοοῦν τὴν νεοελληνικήν. Νομίζομεν ὅτι ἀδικοῦνται οἱ κλητῆρες τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου, μὴ παρασημοφορούμενοι καὶ αὐτοί.

—

Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν συλληφθῇ ὁ κ. Μεγαπάνος ἦτο πῦρ καὶ φλὸξ ἐναντίον τῶν ἀχρείων οἵτινες σφετερίζονται τὰ δημόσια. Ἀπῄτει νὰ ἀνασκολοπισθοῦν ὅλοι.

Εἰς τὸ ἑξῆς ἡ ἀνάκρισις νὰ ἐπιτηρῇ ἰδιαζόντως τοὺς κάμνοντας τὸν ἅγιον.

—

Εἰς τὸ ἑξῆς οἱ προξενῆται καὶ αἱ προξενήτριαι ἀφοῦ θὰ ἀριθμοῦν τὰ διάφορα ἰδανικὰ προσόντα τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ διὰ νὰ κατακτήσουν τὸ χρυσοῦν δέρας τῆς νύμφης θὰ προσθέτουν:

— Ἄμ δὲ ξέρετε κοκκῶνα Μαροῦκα. Ὁ Φιλιππάκος μας ἔχει καὶ τὸ παράσημο τοῦ Βελγίου!

Ἄ! Λέλη, Λέλη, Λέλη!!

—

Μετ' εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν ὅτι ὁ νεαρὸς καὶ εὐφαντασίωτος φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς κ. Ἀλέξανδρος Π. Τριανταφυλλίδης ἔδωκε πρὸς παράστασιν εἰς τὴν δραματικὴν Ἑταιρίαν «Μένανδρος» πεντάπρακτον δρᾶμα πρωτότυπον *Ἡ Μητρικὴ Ἀρά*. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ἑταιρία θὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς νέους δραματικοὺς συγγραφεῖς, ἐννοοῦσα ὅτι τὸ ἐθνικὸν θέατρον σημαίνει προαγωγὴν ἔργων ἑλληνικῶν.

Ἐκ τοῦ Carnet τῆς κυρίας Α....

—

Ἕνα καλὸ κι' ἕνα κακὸ τὴ γῆ ἀναστατόνει,
Καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ εἶν' ἡ γυναῖκα μόνη.

Souris

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

—

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ.

Εἷς χεῖρας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἶναι σήμερον ἀνατεθειμένη ἡ τιμὴ τοῦ Ἔθνους. Εἶναι ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν, ὁ διευθύνων τὰς ἀνακρίσεις τῶν ἐναντίον τῆς Πολιτείας συνωμοτῶν. Ὅπως ὑπάρχουν συνωμόται σκοποῦντες νὰ ἐκθρονίσουν τοὺς Βασιλεῖς, οὕτως ὑπάρχουν ἄλλοι προτιθέμενοι νὰ ἐκθρονίσουν τὰς πολιτείας. Καὶ ὅσον ἐκεῖνοι ὑπὸ εὐγενῶν εἰς τὰς πράξεις των προάγονται αἰσθημάτων, τόσον αὐτοὶ ὑπὸ ἀγενῶν ὠθοῦνται εἰς τὸ ἔγκλημά των ἐνστίκτων. Συμφέρει ἡμῖν νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἄνδρα, ὅστις κρατεῖ τὰς κλεῖδας τῆς ἀνακρίσεως· σήμερον αὐτὸς ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα· διότι ὑπὸ τὸν πέλεκύν του δυνατὸν νὰ πέσουν καὶ πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταί. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἀργὰ ἀναλαμβάνει τὸ ἀξίωμά της καὶ παρίσταται ἀντιμέτωπος τῶν ἄλλων ἐξουσιῶν· ἀργὰ περιβάλλεται τὴν πορφύραν καὶ τὸ διάδημά της καὶ ὑπερηφάνως ἐνθρονίζεται παρὰ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς. Ἀλλ' ὅταν τὸ κάμνει, εἶναι ἡ ἀληθὴς Βασίλισσα, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, σταθερά. Ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ σήμερον καλεῖται νὰ παράσχῃ τὴν ὑψίστην εἰς τὸν τόπον ὑπηρεσίαν· οὔτε συμφωνοῦμεν μετὰ τοῦ ἀρθρογράφου τῆς Ὥρας ὅτι τὰ Βακούφια τοῦ Σουλτάνου δέον νὰ μᾶς ἀπασχολῶσι πλειότερον ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀνοιγόμενα, ἀποκαλυπτόμενα, σφαδάζοντα καὶ ἀλαλάζοντα αἰσχη καὶ ἐγκλήματα. Ἔθνος τοῦ ὁποίου ἡ διοίκησις εἶναι τόσον σαπρά, τοῦ ὁποίου οἱ ἀντιπρόσωποι σύρονται εἰς τὰς φυλακὰς ὡς συστασιῶται λῃστοπειρατῶν, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνώτεραι τάξεις φέρονται εἰς τὰ χείλη πάντων ὡς συμμετασχόντες τοῦ φρικώδους τῆς κιβδηλείας ἐγκλήματος, τοιοῦτο ἔθνος πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τιμῆς ἐθνικῆς, δόξης προγόνων, ἀδελφῶν δεδουλωμένων, ὀφείλει νὰ σπογγίσῃ ἀπὸ τοῦ μετώπου του τοὺς ῥύπους οὓς ἐζήτησαν νὰ ἐγκολάψωσιν εἰς αὐτὸ οἱ χωρὶς τιμῆς γεννηθέντες καὶ χωρὶς τιμῆς ἀποθανούμενοι.

*
* *

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν εἶναι **τύπος πολέτου.** Ὅταν ἀποβλέπων εἰς τοὺς Βελένδζας καὶ τοὺς Κετσέας ἀπελπίζησαι, ἀποβλέπων πρὸς τὸν Γεώργιον Πετιμεζᾶν φαιδρύνεσαι, διότι ἂν τὸ ἔγκλημα ἐκεῖ καὶ ἡ σῆψις, τὸ καθῆκον ἐδῶ καὶ ἡ τιμή.

Υἱὸς ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν ἐπιβάλλεται μεταξὺ τῶν ἡρώων ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ τοῦ Μονάχου, τοῦ πεσόντος ἐν Βασιλικοῖς τῆς Κορίνθου εἰς αἱματηρὸν κατὰ τῶν Μαμελούκων πόλεμον **Ἀναγνώστου Πετιμεζᾶ**, υἱὸς ἁρματωλοῦ καὶ κλέφτου, κληρονομήσας τὸ ζωντανὸν ἐκεῖνο αἷμα τὸ ὁποῖον ἐγέννα ἢ μεγάλας κακίας ἢ μεγάλας ἀρετάς, ἀλλὰ ὅλα μεγάλα καὶ φέροντα τύπον ἡρωϊκοῦ ὀνόματος, ὁ **Γεώργιος Πετιμεζᾶς** εἶναι προσωπικότης ἀρτία, μὲ τὰς ἀρετάς, τὴν ἰδιοφυΐαν, τὸ πάθος καὶ τὰς ἀδυναμίας της. Τὸ ἀδάμαστον τοῦ χαρακτῆρός του, ἡ ψυχική του γενναιότης, ἡ ἀδάμαντος σκληροτέρα ἐπιμονή του καὶ τὸ συννεφῶδες ἐκεῖνο ἀνθρώπου πιστεύοντος εἰς ἰδέας, εἰς αἰσθήματα καὶ ἔχοντος τὴν καρδίαν του πλήρη πίστεως θὰ τὸν ἐξετίνασσον βαρὺν καὶ μέγαν εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, ἐὰν ἐγεννᾶτο εἰκοσαετίαν πρὶν ἐκραγῇ. Ἀλλ' ὅτε ἤρχετο αὐτὸς εἰς τὴν ζωὴν ἀνελάμβανε καὶ ὁ Ἐθνικὸς ἀγὼν τὴν ἰδικήν του.

Τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν κληρονομικὴν αὐτοῦ ἀρετὴν ἐπέῤῥωσαν αἱ σπουδαί του ἐν Γερμανίᾳ, ὅθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος τῶν νομικῶν καὶ ἤρχισε προαγόμενος εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον.

Ἡ ψυχή του μεστὴ πόθου ἐλευθερίας, τὸ πνεῦμά του ἐξαλλον ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἃς εἰσεδέξατο ἐν Εὐρώπῃ καθ' ὃν καιρὸν τὰ ἠφαίστια τῶν λαῶν ἐξερεύγοντο κατὰ τῶν θρόνων καὶ τῶν ἐλέῳ θεοῦ προνομιῶν τὴν μηδενιστικὴν αὐτῆς λάβαν, τὸ ὁρμητικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ ἀδάμαστον τοῦ φρονήματός του ὀγλίγωρα τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος Διαμαρτυρήσεως, ἥτις κατόπιν ἔλαβε σάρκα ἐν τῇ στρατιωτικῇ τοῦ Ναυπλίου ἐπαναστάσει καὶ ψυχὴν ἐν τῷ Γεωργίῳ Πετιμεζᾷ. Μὴ ἀπορήσητε, διατί τοῦτο δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους μας, διατί τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἐγένετο τόσῳ περιλάλητον ὅσον ἄλλα· ὑπάρχουσι πνεύματα ἐργαζόμενα καὶ πνεύματα θερίζοντα. Τὸν ἡμέτερον χαρακτηριζόμενον κατατάξατε ἐν τοῖς πρώτοις. Μετὰ τὴν εἰς Σύρον μετάθεσιν τοῦ Λεωτσάκου, οὗτος ἐμύησεν εἰς τὴν συνωμοσίαν τὸν Ἀρτέμιον Μίχου καὶ ἀναβὰς μετ' αὐτοῦ εἰς ὑψηλὴν ἐπὶ ὄρους μονὴν καὶ ὁρκίσας τὸν ὑπέδειξεν ὡς στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν τῆς ναυπλιακῆς ἐπαναστάσεως. Εἶχε τὸ μέγα βλέπετε προσὸν νὰ δρᾷ δι' ἄλλων, ἀφοῦ προηγουμένως κατόρθωνε νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν διὰ τῆς θέρμης, τῆς εὐγλωττίας, καὶ τοῦ χειμάῤῥου τοῦ θάῤῥους του.

*
* *

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νοῦς εἶναι ταχύς, ἐνῷ ἡ χεὶρ εἶναι βραδεῖα, ἐχρειάσθη τέχνασμα ἵνα ἐπιταχύνωσι τὴν διὰ τοῦ Μίχου ὕψωσιν τῆς ἐπαναστατικῆς σημαίας. Πρὸς τοῦτο ἐξεμεταλλεύθη ὁ Πετιμεζᾶς μετά τινος Ζαβιτσάνου δύο συνωμοτικὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀρτεμίου ἃς ἔστελλεν εἰς συστασιώτας ἐν Ἀθήναις καὶ τὰς ὁποίας κατόρθωσαν ν' ἀφαιρέσουν εἰς Ἄργος δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένου ἐκ τοῦ ταχυδρομικοῦ φακέλλου καὶ νὰ παραδώσωσιν εἰς χεῖρας τῶν κυβερνητικῶν ὀργάνων.

Ὁ Ἀρτέμιος ἅμα μαθὼν τὴν τύχην τῶν ἐπιστολῶν του ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὸν κ. Πετιμεζᾶν. Οὗτος φυσικώτατα τῷ εἶπεν ὅτι αἱ ἐπιστολαί του τὸν ἐξέθετον.

— Καὶ μοῦ τὸ λές; ἀνακράζει ταραχθεὶς ὁ Ἀρτέμιος. Παίρνεις τὰ παιδιά μου σ' τὸ λαιμό σου!

Τότε ἐχρειάσθη ὅλη ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ ἕξαψις τοῦ Πετιμεζᾶ ἵνα τὸν πείσῃ ὅτι καιρὸς ἐνόπλου διαμαρτυρήσεως. Ὁ Ἀρτέμιος ἔκαμε τὸν σταυρόν του, ἔλαβε μάχαιραν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ φρούριον, ὅπου τὴν νύκτα τῆς 6ης Φεβρουαρίου ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφάνη ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ ὁ Γεώργιος Πετιμεζᾶς, ὅστις τόσην ἐξήσκει ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, ὥστε αὐτὸς κυρίως συνετέλεσε νὰ παραταθῇ ἡ ἐπανάστασις μέχρι τῶν ἀρχῶν Ἀπριλίου καὶ νὰ καῇ ἀπὸ τῶν Ἐπάλξεων τοῦ Φρουρίου, τῆς μουσικῆς παιανιζούσης τὸ «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη», τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστείας τοῦ Ὄθωνος.

*
* *

Δύο ἀνέκδοτα ἐκ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐξορίας του διαχέουσι ζωηρὸν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός του φῶς.

Αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐν Σμύρνῃ εἶχον μεγάλην πεποίθησιν ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας ἀφοῦ μάλιστα καὶ

ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγγλικῆς σημαίας ἐπάτησαν τὸν τόπον τῆς ἐξορίας των. Ἤλπιζον δὲ ὅτι ἡ προστασία αὐτη θὰ παραταθῇ ὅπως δύνανται μάλιστα νὰ ταξειδεύωσιν ἀγενόχλητοι.

Τοῦτο εἰς ἐκ τῶν ἐξορίστων παρόντων ὅλων τῶν ἄλλων εἶχε ζητήσει παρὰ τοῦ τότε ἄγγλου προξένου. Αὐτὸς δὲ μετὰ πολλῆς ψυχρότητος :

— Ἂν θέλετε, τοῖς εἶπε, νὰ προμηθευθῆτε κἀνένα τούρκικὸν τεσκερέν.

Τότε ὁ Πετιμεζᾶς ὅλος θυμὸς καὶ ἀγανάκτησις :

— Πρέπει νὰ μάθητε Κύριε ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, ὅτι οἱ πατέρες μας ὠρκίσθησαν καταστροφὴν εἰς τοὺς Τούρκους, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ὑπάρχει ἀδιάλλακτον μῖσος καὶ ὅτι ἂν δὲν θέλῃ νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἡ Μεγάλη Βρεττανία, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὅτε πάλιν συλληφθέντες οἱ ἐξόριστοι ὡδηγήθησαν ἐνώπιον τοῦ Πασσᾶ τῆς Σμύρνης, οὗτος ἐζήτησεν ἐγγύησιν διὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλευθέρους :

—Ἐγγύησις,εἶπεν ἐπ'ὀνόματι τῆς συντροφιᾶς του ὁ Πετιμεζᾶς, εἶναι αὐτὸ τὸ μέτωπόν μας. Ἂν αὐτὸ δὲν σᾶς παρέχῃ ἀρκοῦσαν ἐγγύησιν, τότε διατάξατε ποῦ πρέπει νὰ κρατηθῶμεν.

* * *

Ἐγκαίρως οἱ διοργανωταὶ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως εἰδοποίησαν τὸν κ. Πετιμεζᾶν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος εἰς πρώτην πρόσκλησιν.

Ἐπὶ αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου ἐπιβὰς ἄγνωστος ἐξῆλθεν εἰς Ζάκυνθον, ὅπου προσεποιήθη τὸν σταφιδέμπορον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νικολάου Μιχαλοπούλου, εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Γραμματέα τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως Ναυπλίου, τὸν δημοτικώτατον συμβολαιογράφον καὶ φίλον μας κ. Καλιονδζῆν, λαβόντα τότε τὸ ἐπώνυμον τοῦ Χαρμάνογλου. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ὄθωνος τὸν ἐμυρίσθη καὶ ἐν Ἐπτανήσῳ καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ συλληφθῇ. Ἀλλ' ὁ κ. Πετιμεζᾶς διέφυγε τὴν καταδίωξιν διὰ τρόπου ὅστις καὶ τώρα ἀκόμα πιστεύομεν νὰ τοῦ προκαλῇ γέλωτας ἀναπολοῦντος τὴν δραπέτευσίν του. Ὑπῆρχε τότε εἴδός τι ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν κακούργων Ζακύνθου καὶ τῶν κακούργων Πελοποννήσου. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶχον συστήσει ἀλληλοβοήθειαν, διενεργοῦντες αὐτὴν διὰ περαμάτων. Ἐπὶ μιᾶς τῶν λέμβων αὐτῶν ὁ Πετιμεζᾶς μετὰ τοῦ συντρόφου του ἐπιβὰς ἐπέρασεν ἀντίκρυ ὑπὸ τὸ πρόσχημα κακούργου—αὐτὸς ὁ νῦν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεύς. Ἐξελθόντες πλησίον τοῦ Κατακώλου ἠναγκάσθησαν νὰ διέλθωσι πεζοὶ διὰ τῶν παμπληθῶν τῆς Ἠλείας σταφιδαμπέλων, ἕως οὗ καταφύγιον εὗρον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δαραλέξη. Ἡ περιοδεία των ἐξηκολούθησεν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον ὑπὸ διαφόρους μετεμφιεσμοὺς τώρα ὡς ἱερέων, τώρα ὡς ποιμένων, καὶ ἄλλοτε ὡς ἀνθρακέων. Ἕως ὅτου τὸν Ὀκτώβριον, σχεδὸν ἅμα τῇ προκηρύξει τῆς Μεταπολιτεύσεως,ὁ κ.Πετιμεζᾶς εὑρέθη τὴν νύκτα ἐξωθεν τῆς Πύλης τοῦ Φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἅμα τοῦ ὀνόματός του δοθέντος, ἡ φρουρὰ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων τὸν ἐδέχθη πανηγυρικῶς ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ἐν ᾧ ὁ γραμματεύς του Χαρμάνογλους ἐπλανᾶτο ἀκόμη εἰς τὰ βουνὰ τῶν Καλαβρύτων.

* * *

Πληρεξούσιος τῆς ἐπαρχίας του ἐν τῇ Β. Ἐθνικῇ συνελεύσει ὁ Γεώργιος Πετιμεζᾶς ἐδήλωσε σθένος ψυχῆς ἀκλόνητον, αὐτὸς δὲ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ὀρεινῶν, τοῦ Γρίβα διατελοῦντος ὑπ' αὐτόν. Τότε ἵδρυσε καὶ τὸν πολιτικὸν σύλλογον α'Ρήγαν τὸν Φεραῖον» σκοπὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ διατήρησις τοῦ πνεύματος τῆς ἐπαναστάσεως. Τοῦ συλλόγου αὐτοῦ μέλη ἦσαν οἱ κορυφαῖοι τῆς νεολαίας, οἱ δύο Δελιγεώργηδες, ὁ Μεσσηνέζης, ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, οἱ Δόσιοι, ὁ Ἰάλεμος, ὁ Περρόγλους, ὁ Γλαράκης, ὁ Γούδας. Ὁ Βούλγαρης πολλάκις ἀπεπειράθη παρὰ τῷ Πετιμεζᾷ τὴν διάλυσιν τοῦ Συλλόγου, ἀλλ' ἅπασαι αἱ ἀπόπειραί του ἐναυάγουν εἰς τὴν ἐπίμονον ἐκείνου ἄρνησιν.

* * *

Ἐπὶ τῆς Μεσοβασιλείας ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς τῆς Δικαιοσύνης.

Αὐτὸν δ' ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἠσθάνετο ἀνησυχίαν τινα βλέπουσα τὸν υἱόν της ἀπερχόμενον εἰς Ἑλλάδα.

Ἐρωτηθεῖσα τὴν αἰτίαν ὑπό τινος τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς ἥτις εἶχεν ἀπέλθει εἰς Κοπενάγην ὅπως προσφέρῃ τῷ Γεωργίῳ τὸ ἑλληνικὸν στέμμα λέγεται εἰποῦσα :

— Πῶς νὰ μὴν ἀνησυχῶ, ἀφοῦ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐν Ἑλλάδι εἶναι συνάμα καὶ πρόεδρος τοῦ Δημοκρατικοῦ Συλλόγου ;

Οὕτως ἀπὸ τῆς πρώτης γεννήσεώς της ἡ δευτέρα ἑλληνικὴ δυναστεία ἐπέπρωτο νὰ προστρίβηται μετὰ τῆς δημοκρατίας !

* * *

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Βασιλέως ἂς προσθέσωμεν ὅτι ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει ὅτε δι' ἀνευφημιῶν ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὁ Γεώργιος Α'. μόνη φωνὴ κατὰ τῆς φελλαχικῆς αὐτῆς ὑπακοῆς ἦτο ἡ τοῦ Γεωργίου Πετιμεζᾶ, εἰπόντος τὸ περίφημον ἐκεῖνο :

— Ἐδῶ προκειμένου περὶ γάμου ἐρωτῶμεν καὶ ἐξετάζομεν ποίαν παίρνομεν καὶ περὶ Βασιλέως θὰ πάμε σ' τὰ τυφλά ;

Ῥιζοσπαστικώτεροι δὲ οἱ ἐκ Κεφαλληνίας Βουλευταὶ Ἰωσὴφ καὶ Ἀνδρέας Μομφερράτοι, ἀντίτυπα τῶν Ἰακωβάτων, διεμαρτυρήθησαν καὶ ἀνεχώρησαν, τοῦ πρώτου εἰπόντος διὰ τῆς ἰδίας του προφορᾶς :

— Τὸ λοιπὸν θὰ ἐκλέξητε Βασιλιᾶ ; Ἔ ! τότες πάμ' ἐμεῖς σ' τὴν Κεφαλλονιά.

* * *

Τὸ 1865 ἡ ἐπαρχία του τὸν ἀπέστειλε καὶ πάλιν Βουλευτήν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ψῆφισιν τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ὅστις ἐθεωρήθη τότε ὡς δρακόντειος διὰ τὰς ἐναντίον πάσης ἐκλογικῆς νοθείας ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὁ μεγαλοφυὴς καλπονοθευτὴς Σωτήρης Πετιμεζᾶς διενήργησε τὴν διαβόητον ἐκείνην καλπονόθευσιν τοῦ δήμου Κλυτωρίας, ἥτις ἔμεινε παροιμιώδης εἰς ὅλα τὰ μετὰ ταῦτα ἐκλογικὰ χρονικά. Ὁ Βούλγαρης πρωθυπουργῶν ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογήν, κερδίσας οὕτω ἀντὶ ἑνὸς Πετιμεζᾶ (τοῦ Γεωργίου), ἀντάρτου πάντοτε εἰς τὸ δεσποτικὸν φρόνημά του, δύο Πετιμεζάδες, τὸν Σωτήρη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λεωνίδα).

Ἔκτοτε ὁ Γεώργιος Πετιμεζᾶς ἀπογοητευθεὶς ἀπεχώρησε τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς μεταστὰς καὶ αὖθις εἰς τὴν ἤρεμον δικαστικὴν λειτουργίαν, εἰς ἣν μέχρι τοῦδε διατελεῖ, αὐξάνων τὴν περὶ ἀκεραιότητος φήμην του καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ὡς πρότυπον πολίτου ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του.

* * *

Συντρέχει πολὺ, ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ διαχειρίζεται σήμερον τὰς ἀνακρίσεις. Ὁ ἀγαθὸς τῆς Μεταπολιτεύσεως Δαίμων —διότι εἶχε καὶ τὸν κακὸν αὐτῆς δαίμονα—διὰ τοῦ κ. Γεωργίου Πετιμεζᾶ ἐκδικεῖται σήμερον ἂν τόσαι ἐθνοσωτήριοι ἐπαγγελίαι ἔμειναν ἀργαί, ἂν τόσον ὀγλίγωρα τοὺς ζεφύρους τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν διεδέχθη ἡ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον αὐτῶν ἀκολασία, ἧς σήμερον μόλις ἀπεκαλύφθησαν οἱ εὐρωτιῶντες καρποί, προκαλοῦντες τὸν ἔμετον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν.

Ὁ κ. Πετιμεζᾶς εἶναι εὐτυχὴς ὅτι ἡ πατρὶς ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε τόσῳ ὑψηλὴν ἐντολὴν, ἴσην εἰ μὴ καὶ ἀνωτέραν ἐκείνης εἰς ἣν κατὰ τὴν Μεταπολίτευσιν ἐκάλεσεν αὐτὸς ἑαυτόν, προκινδυνεύσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ περὶ τιμῆς ἀγὼν εἶναι πολλάκις εὐγενέστερος τοῦ περὶ συντάγματος.

Μὰ τί χρόνος !

Μὰ τί ὡραῖος χρόνος αὐτὸς ὁ φετεινός,
μὲ μυστικὰ μεγάλα κι' ἀλλόκοτα γεμάτος . . .
μᾶς ἐξυπνᾷ μὲ νέα πολλὰ ὁ πετεινός,
καὶ εἰς τὸ πόδι ὅλο εὑρίσκεται τὸ κράτος.
Τοῦ Δομοκοῦ, τῆς Ποόντας γενναῖαι κατακτήσεις,
ἐντάλματα καὶ κλέφταις καὶ τόσαι φυλακίσεις.

Τῆς φυλακῆς ἡ πόρταις ἀνοίγουν πέρα πέρα,
καὶ δέχονται ἀθῴους καὶ εὐγενεῖς κυρίους,
ὁποῦ γυμνοὶ 'στὸν κόσμο ἐφαίνοντο μιὰ 'μέρα,
καὶ ἔξαφνα τὴν ἄλλη τοὺς 'βλέπαμε πλουσίους.
Καὶ νὰ παραχαράκται, καὶ νὰ καὶ πειραταί,
ὑπάλληλοι σπουδαῖοι κι' ἀκόμη βουλευταί.

Ὦ σύ, θεὲ μεγάλε καὶ ὕψιστε Ἑρμῆ,
καὶ σήμερα ὁ Ἕλλην λατρεία σοῦ προσφέρει·
κι' ἂν πρὸς τιμήν σου τώρα δὲν στήνωνται βωμοί,
μὰ σὲ τιμᾷ, νομίζω, τοῦ Ἕλληνος τὸ χέρι.
Ὦ ! δεῖξε καὶ σ' ἐμένα, Ἑρμῆ, καινούριο τρόπο
ὁμογενὴς νὰ γίνω χωρὶς κανένα κόπο.

Ἀ ! τώρα τέλος πάντων κι' ἐγὼ καταλαβαίνω
πῶς τρέχουν μὲ ἁμάξια καμπόσοι καὶ λακέδες
καὶ εἶναι τὸ πουγγί των παράδες φορτωμένο . . .
ὤ ! τρὶς εὐλογημένοι νὰ ἦσθε, καλέδες !
Κι' ἐγὼ νὰ μὴ χαράξω οὔτ' ἕνα καϊμέ ;
ὤ ! δόξα εἰς τοὺς ἄλλους κι' ἀλλοίμονο σ' ἐμέ !

Μὰ τί ὡραῖος χρόνος αὐτὸς ὁ ἐφετεινός !
ἀληθινὰ ἐβγῆκαν τὰ τόσα ὄνειρά μας,
γελοῦν βουνὰ καὶ κάμποι, γελᾷ κι' ὁ οὐρανός,
κι' ἰδοὺ ἡ Θεσσαλία ἀνοίγεται 'μπροστά μας.
Ὦ ! πλέξετε στεφάνια μ' ὀλόχρυσαις κορδέλαις
ἐσεῖς τῆς Θεσσαλίας ἀγόρια καὶ κοππέλαις.

Θὰ 'δῆτε τέλος πάντων καὶ σεῖς ἐλευθερία,
θὰ μάθετε ἀμέσως τὰ ἤθη μας, τοὺς τρόπους,
θὰ γίνετε μαζί μας καὶ σεῖς μιὰ συμμορία,
τῶν Ἱεροσολύμων νὰ γδύσουμε τοὺς τόπους.
Ἐμεῖς ἐσᾶς τοὺς σκλάβους θὰ κλέβουμε μὲ λύσσα,
καὶ σεῖς ἐμᾶς, καὶ ἔτσι θὰ ἤμαστ' ἴσα ἴσα.

Souris

ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

—

Ἔβλεπέ τις τὴν εἰκόνα ὡραίας κόρης, ὅτε κατὰ διαβολικὴν πεῖραξιν ἐπτερνίσθη.

— Γειά σου, τῷ εἶπεν ἡ κόρη.

— Κυρία μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅταν βλέπει τις τὸν ἥλιον πτερνίζεται.

—

Ὁ Κ. εἶναι κατὰ φαντασίαν ἀσθενής· πάντοτε παραπονεῖται ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ κάτι τι.

— Ὦ ! ἀδελφὲ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Α. αἰωνίως φωνάζεις, καὶ διὰ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα χαλᾷς τὸν κόσμο, ἐγὼ ὅ,τι καὶ ἂν ἔχω σιωπῶ, καὶ ἂν ἀποθάνω ἀκόμα ! !

—

Ὁ Κ. ὅστις ἦτο πρό τινων ἡμερῶν ἐν Βιέννῃ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὡραιότερον καφενεῖον τῆς πρωτευούσης. Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ φίλου του Α. ὅστις τῷ παρατηρεῖ :

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ καθήσουμε.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, προσποιούμεθα ὅτι ζητοῦμεν κάποιον.

— Μάλιστα, μεῖνε σὺ ἀπ' ἔξω καὶ πηγαίνω ἐγὼ ποῦ μὲ γνωρίζουνε.

—

Ὁ Ἀγαθόπουλος ζητεῖ νὰ περάσῃ τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

— Θὰ σὲ δῇ ὁ Κάπα, τοῦ λέγει εἷς φίλος του, ποῦ τοῦ χρωστᾷς.

— Δὲ βαρειέσαι, ποῦ νὰ μὲ 'δῇ, ἀφοῦ εἶμαι μύωψ ! !

—

Κομψὴ τὸ σῶμα Κυρία περιπατεῖ εἰς τὰς στήλας κρύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ ἐρυθροῦν ἀλεξήλιον.

Ὁ Β. ὅστις ἐπείσθη ὅτι εἶναι ὡραία ζητεῖ νὰ τῆς πωλήσῃ διαμαρτυρήσεις κατὰ τοῦ ἀλεξηλίου τὸ ὁποῖον τοῦ κρύπτει τὴν καλλονήν της.

— Αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα . . . . ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτί της ἐρωτικώτατα.

Ὅτε στρέφεται πρὸς αὐτὸν σκελετώδης μορφή.

— Εἶναι πολὺ εὐεργετική, λέγει ὁ Β. συνεχίζων τὴν φράσιν του.

—

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος ἐπρόκειτο τῇ προάλλαις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Βασιλέα. Εἰς τὸν προθάλαμον ἔτυχε καὶ ἄλλος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ὃν ἐγένετο προτίμησις νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ κ. Γενναδίου. Οὗτος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ῥάβδον του καὶ ἀναχωρεῖ, ἐνῷ ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας ζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν γενομένην προτίμησιν.

— Εἶναι Καθηγητὴς, τῷ λέγει.

— Εἶμαι καὶ ἐγώ.

— Μὰ εἶσθε παυμένος.

— Ἀ ! δὲν σημαίνει . . .

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σήμερον περὶ τὴν 4 ὥραν μ. μ. μετὰ τὴν τέλεσιν ἁγιασμοῦ παραδίδονται εἰς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ τὰ ἡμέτερα **θαλάσσια λουτρὰ Ἀθηνῶν,** κείμενα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παλαιοῦ Φαλήρου καὶ παρὰ τὴν νέαν γέφυραν τοῦ Ἰλισσοῦ. Περὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῶν νομίζομεν ὅλως περιττὸν νὰ κάμωμεν ἐνταῦθα λόγον, πολλῷ δὲ ἧττον νὰ συστήσωμεν ἡμεῖς αὐτὰ εἰς τὸ κοινόν, φρονοῦντες ὅτι μόνον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως δύναται πᾶς τις νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ περὶ αὐτῶν ἰδέαν.

Αἱ τιμαὶ αὐτῶν ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Εἴσοδος	λεπτὰ	**15**
Λουτρὸν	»	**35**
Διὰ μικρὰν περισκελίδα, ποδήρη ἐσθῆτα (peignoir) καὶ χειρόμακτρον	»	**15**
Λεωφορεῖον: *ἄνοδος καὶ κάθοδος* ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος	»	**40**

Ἡ διὰ τῶν λεωφορείων τακτικὴ συγκοινωνία ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 τοῦ προσεχοῦς Ἰουνίου, ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 10 ὥρας π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4 μέχρι τῆς 9 μ. μ.

Πρὸς τέρψιν τῶν προσερχομένων θέλει παιανίζει μουσικὴ ἐπὶ τῆς ἔξωθεν τῶν λουτρῶν πλατείας, ἔνθα ὑπάρχουσι τὸ καφενεῖον καὶ ξενοδοχεῖον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Μαΐου 1881

Α. Δαμασκηνὸς

ΑΛΕΞΗΝΕΜΑ

—

Θέτε 'στὴ δροσιὰ νὰ τρῶτε μὲ κερὶ ποῦ νὰ μὴ σβύνῃ;
Τρέξετε 'στοῦ Χουτοπούλου, καὶ αὐτὸς 'φτηνὰ τὰ δίνει.

Αἱ γαλλικαὶ παρισιναὶ ἐφημερίδες Le Voltaire, Le Temps, Le Globe καὶ αἱ ἰταλικαὶ Il Letole, La Rana, ἐκ δὲ τῶν ἐγχωρίων ἡ Παλιγγενεσία, Le Messager d' Athènes καὶ Journal d' Athènes πωλοῦνται κατὰ φύλλον ἀπέναντι τῆς οἰκίας Μελᾶ πλησίον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Εἰς τὸν ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν τῇ ἐπὶ ἓξ μῆνας ἐφημερίδι ὁ Βολταῖρος δίδονται δωρεὰν οἱ πολιτικοὶ λόγοι καὶ αἱ ἀγορεύσεις τοῦ κ. Γαμβέτα εἰς τόμους δύο. Εἷς τίτλος λαχείου ἐγγυημένου παρὰ τῶν γαλλικῶν ἐθνικῶν προσόδων, φέρον τόκον ἐτήσιον 4 τοῖς ἑκατὸν μετ' ἐλπίδος πλήρους ἐπιτυχίας εἰς τὸν προπληρώσαντα συνδρομητὴν δι' ἓν ἔτος.

Ἐν τῷ αὐτῷ γραφείῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς ἐγγραφὴν συνδρομῶν ξένων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν Journal διὰ μοδίστρας, ῥάπτρας, ῥαπτρίας, ὑποδηματοποιοὺς καὶ κουρεῖς κλπ. Ἐπισκεπτήρια ἑλληνιστὶ ἢ Γαλλιστὶ μὲ 37 εἰδῶν νέους κομψοὺς χαρακτῆρας διὰ δραχ. 3.60, ὁ χάρτης τῆς ἑκατοντάδος τῶν Γάλλων ἐναντίων τῶν Κρουμέρων λεπτὰ 30.

ΑΛΕΞΙΝΕΜΑ,

ὡραῖα δηλαδὴ κηροπήγια (κανδηλέρια) προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καλὰ **διὰ δεῖπνα ἐν ὑπαίθρῳ.**

Εἶναι κομψά, διαφόρων ποιοτήτων καὶ μετριωτάτων τιμῶν.

Πωλοῦνται εἰς τὸ **Κατάστημα Χουτοπούλου,** *Ὁδὸς Ἑρμοῦ.*

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

—

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λὰπ

Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφὴ διὰ τὰ παιδία κατὰ τὸν ἰατρὸν κ. Α. Ζίννην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραροῦτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροιαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦχον Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λὰπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παίδων.

Εὑρίσκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακεμπορείῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 206.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου

ἐν τῷ φαρμακεμπορείῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206.—*Ὁδὸς Ἑρμοῦ*—**206.**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

(Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μέλλοντος», ὁδὸς Θησέως, ἀρ. 12.)